

en Række andre Personer og først overfor Skibsbygger Teisen og Slagterhvend Børrens Ende er kommen til den Erkendelse: det kan ikke gaa længere, vi have tidligere handlet uforstandigt. Men forresten tror jeg ikke, at den høitærede Ministers Grundfærning om Administrationens Handlemaade i dette Tilfælde er rigtig. Den høitærede Minister sagde, at det var vedkommende Gieres egen Forsømmelse, naar de urettelig havde erlagt Bygningsafgift, men det kan den høitærede Minister ikke mene, thi isaa-fald vilde det være aldeles uforklarligt, at Administrationen havde honoreret denne Forsømmelse ved at tilbagebetale Afgiften til en Række Personer i Sundbyerne. Efter Bygningsafgiftens hele komplicerede Bestaffenhed gjælder det særlig i dette Forhold, at naar Administrationen optræver en saadan Afgift, i hvis Optævningsregler det ikke er let at finde Rede — jeg tror, at Administrationen heri af og til vækker lidt og forandrer sine Regler, jeg tror at vide det — saa kan man ikke forlange noget saa Urimeligt, som at en Mand, hvem der er afkrævet en saadan Afgift, skulde staa uden noget Krav paa at faae Pengene tilbage, naar det langt om længe blev opdaget, at det Offentlige med Urette havde afkrævet ham Beløbet i en Række af Aar. Der maa Administrationen tage Skade for Hjemgjæld og gjøre godt igjen, hvad den har gjort daarligt. Den høitærede Minister sagde, at naar der kom tilstrækkelige Beviser frem, saa skulde ogsaa disse to Personer faae deres Penge tilbage. Skjøndt den høitærede Minister indrømmede, at det maasse var sandsynligt, at de havde Krav derpaa, vilde han dog forlange tilstrækkelige Bevisligheder, men hvad forstaaes ved tilstrækkelige Bevisligheder? Naar Vedkommende møde med deres Andragende, og deres Opgivelser ere understrevet af Vidner, hvis Vederhæftighed er attesteret af Sogneraadets Formand, og naar der tilføjede følger anbefalinger med fra endog Rangsperjoner som en Justitsraad — og der er ogsaa en praktiserende Læge med, altsaa ogsaa en Mand, den nyder en vis offentlig Troværdighed — saa kan jeg ikke begribe, hvilke drakoniske Krav der nu yderligere skulde stilles overfor disse to Personer. Der lægges Vægt paa, at man har grebet dem i noget Urigtigt, noget Falsk, men jeg synes egentlig, at det er en Anklage imod Administrationen, som ønskede at faae Ende paa en for den høist ubehagelig Sag, at tilbagebetale saamange Penge, at man, da Andragenderne kom, tog fat i Vidnerne ved Politiets Hjælp og spurgte dem, om de kunde gjøre Ed paa, at enhver Dato var rigtig. Naar man tæn-

ker sig en Fortegnelse over Leiere, der jo ofte flytte i Løbet af 20 Aar, saa er der næsten Ingen, der tør gjøre Ed paa enhver Dato. Det er kun disse Mænds Feil, at de ikke have vidst, at naar man aflægger Bidnesbyrd, gjælder det Ens bedste Overbevisning, og at selv om man skulde tage feil, er det ikke falsk Ed, naar man har afgivet Forklaringen efter sin bedste Overbevisning. De have troet, at de ikke kunde sværge paa Fortegnelsens Rigtighed, medmindre det var aldeles objektivt givet, at ethvert Punkt var rigtigt, og at det ikke var nok, at det efter deres bedste Skjøn var rigtigt. Man behøver ikke at høre til første Classes Politimestre for at kunne tage et saadant Par Vidner og faae Noget ud af dem. Altsaa, naar den høitærede Minister ikke vil tilbagebetale Pengene, ja, saa er jo Sagen foreløbig afgjort, men jeg tillader mig at hævde, at det er en Ubillighed, der begaas overfor disse Personer, en Ubillighed, der begaas for at dække — ja jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde det — en administrativ Fremgangsmaade, der trænger til Afslutning, det er Faktum. Vedkommende skulle betale Gildet, for at man i Generaldirektoratet for Skattevæsenet kan faae Fred med Hensyn til denne Sag, det er Sagens Sammenhæng. Det ærede Medlem fra Thisted (Jagd) har idag, som han jo ogsaa ellers pleier, brugt meget stærke Ord. Han har talt om den Løshed, der udmærkede disse Andragender, og han har htrret, at han havde Oplysninger, hvoraf det fremgik, at der var faktiske Urigtigheder i de forskjellige Andragender. Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke har haft Tid til at komme tilstede i Udvalget og give os en eneste af disse Oplysninger. Han mødte den sidste Dag, det var saa sent, at Betænkningen var trykt. De Herrer ville derfor se, at der staar under Betænkningen Nr. 14: Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Finanzministeren. Vi gif da ud fra, at det ærede Medlem ogsaa denne Gang, som forrige Gang, vilde være fraværende ved Betænkningens Afgivelse. Han kom imidlertid tilstede og indtog en Særstilling, men vi nød ikke godt af hans Kjendskab til Sagen dengang, det er først idag, vi have hørt Noget derom. Jeg tror imidlertid at turde sige, at det ærede Medlem kender ikke denne Sag rigtig; han møder nu ligesaa uforberedt her, som han mødte i Udvalget, han har ikke faaet Oplysninger, der kunde bringe os til at forandre Standpunkt, og derfor mener jeg, at hans stærke Ord kun ere et Dækkemiddel over hans Mangel paa Kjendskab til Sagen. Som sagt, den høitærede Minister kan negte at vise Billig-